

Z obsahu:

**Poselství muslimům
u příležitosti konce
ramadanu**

Papežská rada pro
mezináboženský
dialog vydala
u příležitosti konce
ramadanu (velký
muslimský půst)
poselství...
– strana 2 –

**Ježíš včera, dnes
a navěky**

Ježíš nabízí již
2 000 let: Já jsem
Cesta.
– strana 4 –

Cesta „malé duše“

...to je začátek
dlouhé cesty utrpení
a odevzdání...
– strana 6 –

**Informace o setkání
mládeže s Janem
Pavlem II.**

– strana 9 –

**Vzpomínka na
biskupa K. Skoupého**

– strana 10 –

**Co se stalo v San
Nicolas?**

Bílá kronika...
– strana 12 –

***Kde je cesta
k obydlí světla?***

(Job 38,19)

R. Langner, Výkřik

...abyste byli dobří

Milovaní bratři a sestry, chřipka se dostavila i do papežova domu, postihla mne. Lékař mne zrazoval, abych nevycházel, a zvláště mne žádal, abych odřekl obvyklou středeční generální audienci. Musím se tedy omezit jen na pozdrav z okna své pracovny. Činím tak s velkou láskou a děkuji vám, že jste přišli navzdory dešti, a děkuji vám zvláště za vaše modlitby.

Slavíme dnes památku svaté Agáty, umučené v Katánii, pravděpodobně během Terciova pronásledování ve třetím století. Agáta znamená „dobrá“. Jméno odpovídá skutečnosti. Svatá Agáta je opravdu dobrá, četli jsme dnes ráno v liturgii hodinek. Je dobrá, protože je Boží. Je na straně svého ženi-

cha, aby nás učinila účastnými onoho dobra, jehož hodnotu a význam znamená její jméno.

Bůh je pramenem všeho dobra. Přeji všem, abyste byli dobří, to znamená věrní svědkové lásky nebeského Otce, který nás zahrnuje tolika dary a povolává nás, abychom se

podíleli na jeho radosti. Kdo má tuto víru, uchovává si uprostřed těžkostí onen hluboký pokoj, který vyvěrá z důvěryplné odevzdání do vždy starostlivých a moudrých rukou Boha, který nenarušuje radost svých dětí, leč připravuje jim ještě intimnější a ještě větší radost.

Zdravím každého z vás, kteří jste zde přítomni. Posílám své srdečné myšlenky nemocným a ujišťuji všechny svou zvláštní vzpomínkou v modlitbě. S prosbou pod ochranu Svaté Panny vám s láskou žehnám.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Roční poselství muslimům u příležitosti konce ramadanu

Papežská rada pro mezináboženský dialog vydala u příležitosti konce ramadanu (velký muslimský půst) poselství: Křesťané a muslimové, věřící v Boha, věrní člověku.

Je to tradice, která začala již v r. 1967. Poselství bylo zveřejněno v evropských jazycích a v jazyku swahili a urdu.

Poselství je adresováno *Milým přátelům muslimům* a je podepsáno kardinálem Arinzem. V poselství se praví:

Jsem šťasten, že jako prezident Papežské rady pro mezináboženský dialog Vám mohu tlumočit svá nejsrdčnější přání u příležitosti konce ramadanu.

Výměna viz umožňuje křesťanům navštěvovat své muslimské přátele, čímž se posilují existující přátelství a navazují se nová. Toto roční poselství je také novým mostem, který se buduje mezi křesťany a muslimy a který se stále rozšiřuje a upevňuje. Děkujeme za to Bohu a prosíme jej, aby upevnování vztahů mezi muslimy a křesťany stále pokračovalo.

Je to víra, podřízenost, důvěra a poslušnost vůči Bohu, co Vás přivádí v ramadanu k tomu, abyste se postili. My, muslimové a křesťané, se označujeme za »věřící« a spolu s židy vidíme v Abrahámovi vzor pro svou víru.

Skrze víru byl Abrahám v dokonalé důvěře v Boha poslušný ve všem, co od něho žádá: opouští rodnou zemi, svůj kmen, svůj otcovský dům a odchází do neznámé země. Pro víru neváhá obětovat svého syna, když jej Bůh vystavil zkoušce. Právě proto zůstává Abrahám vzorem víry a úplné poddanosti Bohu.

Podle Abraháмова příkladu se židé, křesťané a muslimové snaží dát Bohu ve svém životě to místo, které mu náleží jakožto původci, správci, vůdci a poslednímu cíli všech věcí. Ale vědí, že existují také jiní věřící a zbožní lidé, kteří si za-

slouží úctu. Ve jménu Božím skutečný věřící respektuje každou lidskou bytost. Náboženství nás nemůže opravňovat k tomu, abychom ve jménu rozdílností postupovali negativně jedni vůči druhým.

Nejde o to popírat rozdílnosti, ale nemáme obdobné starosti? Jak předávat náboženské hodnoty mladé generaci? Jak vychovávat mládež, aby měla úctu k víře těch, kteří nepatří k nim? Jak vydávat společné a věrohodné svědectví před těmi, kteří nevěří v Boha? Jak se můžeme společně angažovat ve prospěch člověka a všech lidí ve jménu víry v našeho Boha? To jsou otázky a výzvy, které stojí před námi, muslimy i křesťany, ve chvíli, kdy se lidstvo připravuje, aby vstoupilo do nového tisíciletí. Bude asi zapotřebí, aby setkání mezi křesťany a muslimy byla početnější, abychom hledali společné odpovědi na tyto otázky s pohledem na Boha.

Přeji Vám, abyste žili v míru a radosti a znovu Vás ujišťuji o svém přátelství ve jménu celého katolického světa.

VIS

JUBILEUM ROKU 2000 MÁ BÝT VELIKOU MODLITBOU CHVÁLY A DÍKŮVZDÁNÍ

Církev trvá dva tisíce let. Jako *hořčičné zrnko* v evangeliu i ona dorůstá a stává se velkým stromem, jenž je schopen svými větvemi pokrýt celé lidstvo (srov. Mt 13,31–32). Když 2. vatikánský koncil *uvažuje o těch, kdo patří do církve a náleží k Božímu lidu*, prohlašuje ve věroučné konstituci o církvi: „K této katolické jednotě Božího lidu... jsou povoláni všichni lidé. Různým způsobem k ní patří nebo jsou k ní zaměřeni jak věřící katolíci, tak ostatní věřící v Krista, tak konečně všichni lidé bez výjimky, kteří jsou Boží milostí povoláni ke spáse“ (LG, čl. 13). Pavel VI. v encyklice *Ecclesiam suam* objasňuje, když mluví o *různých okruzích spásonosného dialogu*, že do Božího plánu jsou zahrnuti všichni lidé.

Ve světle této úvahy chápeme lépe evangelijní podobnoství o kvasu (srov. Mt 13,33): Kristus jako Boží kvas proniká stále hlouběji do přítomného života lidí a šíří dílo spásy, které naplnil ve velikonočním tajemství. Ve spásonosné svrchovanosti objímá také *celou minulost* lidského rodu, počínaje Adamem. Jemu patří *budoucnost*. „Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Církev ostatně se snaží o jedno: pod vedením Ducha utěšitele pokračovat v díle Krista, jenž přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě, aby spasil, ne soudil, aby sloužil, ne aby si nechal sloužit.

Výtah z apoštolského listu Jana Pavla II. *Tertio millennio adveniente*, čl. 56

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl:

„Abraháme!“

Odpověděl: „Tady jsem!“

Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“

Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“

Ten se ozval: „Tady jsem!“

(Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“

Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna.

Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi toto udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení – Řím 8,31b–34

Braťři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium – Mk 9,2–10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouval s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi:

(Pokračování na straně 5)

Myšlenka na neděli

SAMOTA PROMĚNĚNÍ

Zamyšlení nad úryvkem Mk 9,2–10

Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte

Ježíš se dvanácti došel na úpatí hory; chystá se opět odejít do samoty. Ale tentokrát bere s sebou tři z učedníků. Není to poprvé, kdy si vybírá Petra, Jakuba a Jana. Právě tito tři byli svědky, když poprvé osvědčil svou božskou moc tím, že vzkřísil Jairovu dceru, a za nedlouho budou právě oni přítomni jeho smrtelnému zápasu. Nikdo z ostatních se neptá na důvody Ježíšovy volby. Bůh rozděluje své dary podle svého úradku. Máš se přesvědčit, že si nemůžeš dělat nároky na projevy Boží přízně. Ale můžeš si být jist, že ti neodepře žádnou z milostí, které potřebuješ, abys mohl plnit Boží vůli. Poděkuj Ježíši, že moudře rozděluje své dary k Boží slávě i ku prospěchu všech.

Přidej se k třem vybraným a vydej se s Ježíšem na cestu. Čeká tě dlouhý výstup až na sám vrchol hory. Kdo chce zakusit Boží blízkost, musí vystoupit vzhůru nad přízemní obzory a zanechat za sebou na úpatí hory všechno to, co táhne dolů, poutá srdce a zatemňuje zrak. Až se budeš dívat na zem z Boží perspektivy, pochopíš, jak malicherné a nicotné je to, co tě dole tak oslňovalo. Zapamatuj si tuto cestu vstříc k Bohu a vracej se vzhůru do vznešené samoty co nejčastěji.

Ježíšova tvář i jeho roucho se náhle proměnily. Ačkoliv září jasněji než slunce, neoslňuje zrak, ale uchvacuje vznešeností a krásou. Pokloň se vděčně jeho božství, které zde poodhalilo svou vznešenost. Pozdrav starozákonní světce, kteří přišli, aby s Ježíšem rozmlouvali. To, o čem hovoří, není ovšem přítomná sláva, ale nadcházející utrpení a smrt Božího Syna. Snad ti to umožní, abys lépe pochopil, z jaké výše Ježíš sestupuje, aby skončil svůj život nejpotupnější smrtí, a jakou cenu zaplatí, aby se mohl vrátit do slávy nikoliv sám, ale se svou Církví.

Ti, kteří mají pak být jejími sloupy, však zatím nejsou schopni pochopit. Po-

hled' na ně, jak jsou zmateni a ustrašení. Proč jim Pán uchystal toto zjevení, kterému nerozumí? Jejich duch ještě nevystoupil do stejné výšky jako jejich tělo. Jsou dosud v zajetí svých představ a svých lidských tužeb. Až Petr s Janem poběží k Pánovu hrobu, rozpomenou se na to, co zde vidí a slyší. Nauč se přijímat i to, co zatím přesahuje tvoje chápání. Ani Ježíšova Matka všechno nechápala, ale uměla to uchovávat ve svém srdci.

Je tu však jedna jistota, za kterou bys měl být obzvláště vděčný a která je zdrojem nevyčerpatelné důvěry. Tou jistotou je Otec, který z oblaku vyznává lásku ke svému Synu. Opakuje tu znovu to, co prohlásil, když Ježíš přijal jménem všeho lidstva křest pokání od Jana v Jordánu: *Toto je můj milovaný Syn*. Ale dnes přidává důležitou výzvu: *Toho poslouchejte*. Na Sinaji za hromu a vichru oznamoval Mojžíšovi svůj zákon. Nyní v přítomnosti svého služebníka Mojžíše dává nový zákon Božímu lidu: poslušnost k milovanému Synu a radostné zvěsti lásky, která bude potvrzena a zaplacená Jeho utrpením a smrtí.

Přítomnost starozákonního patriarchy a proroka ti potvrzuje to, co jsi slyšel od Ježíše: *Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit*⁽¹⁾. Nový Hospodinův Zákonodárce se neomezuje na to, že oznamuje svá přikázání, nýbrž svým vlastním životem ukazuje cestu, která vede k Otci. Ježíš tu opět stojí před tebou bez jasu a slávy. Je ti opět *podobný ve všem kromě hříchu*, aby ti usnadnil a zpřístupnil tvůj úkol, vyslovený Otcem: poslouchat Jej, následovat Jej a být podobný Jemu. Není to spíše významnější než úkol?

Padni Ježíšovi k nohám a poděkuj mu, že je ti tak blízko a tak podobný. Poděkuj mu za veliký dar jeho přikázání. Pros jej o pomoc, aby sis je zamiloval a vrátil se dolů s této hory Proměnění vnitřně proměněný.

Ježíši, jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice. Rozvázal jsi moje pouta! Přine-su ti oběť díky. Splním své sliby před veškerým lidem.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 6,16;

⁽²⁾ srov. responz. žalm 116.

Ježíš včera, dnes a navěky (1)

Já jsem cesta

Co je cesta? Schůdné spojení mezi odlehlými místy. Cesta, to nejsou jen stopy po někom, kdo tudy prošel. Cesta se vyznačuje tím, že byla záměrně volena a upravena, protože se osvědčilo procházet právě tudy, aby se došlo tam, kde je zapotřebí. Každá cesta vede odněkud někam. Spojená místa jsou východištěm nebo cílem. Každá cesta je nerozlučně spojena s nějakým cílem. Vydat se na cestu znamená zvolit si k žádoucímu cíli i vyhovující způsob, jak k němu dojít. Význam cesty je pro mě dán významem žádoucího cíle a spolehlivosti, s jakou její mohu právě touto cestou dosáhnout. Životně důležité cesty si člověk obzvlášť pečlivě buduje a chrání.

To první, čím poznamenal člověk zemi, jsou **cesty**. První mezi cestami byla cestička k prameni čisté vody.

Cesty přibývá tak, jak roste lidská nenasycenost. Dnešní svět je protkán a spoután sítí cest všeho druhu: pozemních, vodních, vzdušných, lidé dělají všechno pro to, aby byli co nejrychleji tam, kde potřebují či chtějí být.

Jsou však ještě jiné cesty. Lidé i život chápou jako cestu. Mluví o životní dráze, o životních rozcestích a křižovatkách, o životních cílech.

Jsou cesty, které vedou od člověka k člověku. Ale divné je, že zatímco vzdálenosti mezi odlehlými místy se zkracují, vzdálenosti mezi lidmi se stále více prodlužují. Člověk si umí velmi rychle naplánovat cestu na druhý konec světa, ale často není schopen najít cestu k člověku, se kterým přebývá pod jednou střechou.

Odcizujeme se navzájem jeden druhému, protože naše cesty se rozcházejí. Nemají společný cíl, anebo ani nevíme, kam jdeme. Volíme si cesty, které zůstávají cílem samy pro sebe a nevedou k žádnému cíli. Nevedou nikam. Zapomněli jsme totiž, kam bychom měli jít.

Lidé tak často říkají, že neví kudy kam. Jednotlivci, skupiny i společnost se utápí v hledání východisek z těžkostí, krizí, z problémů, z neřešitelných situací. Hledat východisko znamená hledat cestu, která vede někam jinam než do nové krize, nové problematické situace. Vědecká místa bádají a hledají, přibývá spisů.

Kde je cesta k obydlí světla? (Job 38, 19).

Izajáš odpovídá: *Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci (Iz 35, 8).*

Ježíš nabízí již 2 000 let: **Já jsem cesta.**

Ježíšova cesta vede bezpečně tam, odkud Ježíš vyšel: *vychází od Otce a jde k Otci (Jan 16, 10)*. Bohužel, *nikdo se nepotá, kam jde (Jan 16, 54)*. *Dům izraelský říká: »Cesta Panovníkova není správná.« Mé cesty že nejsou správné, dome izraelský? Nejsou to vaše cesty, jež nejsou správné? (Ez 18, 25)*. Ještě nikdo z nás k tomuto cíli nedošel. Kdo si může osobovat právo prohlásit, že zná lepší a výhodnější cestu, než ten, kdo je Cesta sama?

Naše vlastní zkušenost nás dostatečně poučuje, že cesty, které jsme si sami našli, jenom umocňují gordické klubko

bludných cest, ze kterého marně hledáme východisko. Naše vlastní široké a pohodlné cesty končí jedna za druhou v neřešitelných globálních problémech, o kterých marně rokuje celosvětové sumity. Všechny tyto problémy totiž začínají v hloubi srdce jednoho každého z lidí. Společnost nemůže najít svou cestu, jestliže jednotlivci tvrdošijně bloudí.

Kéž by mě můj národ slyšel, kéž by Izrael krácel po mých cestách! Ale můj národ na můj hlas nedbal, Izrael mě neposlouchal. Nechal jsem je tedy v zatvrzelosti jejich srdce, ať si žijí podle svých nápadů (Ž 81, 14).

Cesty podle lidských nápadů se obrátily do protisměru. Ústí totiž zpět do propasti, ze které chce Boží Syn vyvést lidské syny. Ježíšova cesta je cesta lásky a služby. Lidské cesty jsou cesty sobectví a bezcitnosti. Ježíšova cesta je cesta oběti a pokory. Lidské cesty jsou cesty požitku a pýchy. Ježíšova cesta sleduje zisk z užitku, který je možno připravit druhým. Lidské cesty vidí zisk v osobním prospěchu na úkor těch druhých. Výsledkem je prohlubující se rozdělení světa na boháče a nuzáky, na přesycené a umírající hladem. V převrácené stupnici hodnot se na první místo dostal majetek. Nekonečná spirála inflace se stala samozřejmostí, protože se stala samozřejmostí egoistická hrabivost, která nezná pojem služby, nýbrž jen pojem vlastního zisku. *Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti (Jer 6, 13)*. Ještě se nikde nevyskytla potřeba upravit zákonem ochotu lidí navzájem si prokazovat služby lásky. Ale všechny zákony, (a co jich je!) které se pokoušejí klást hranice lidské chamtivosti, ukazují se nakonec jako

povážlivě neúčinné. Nic totiž nezkrájí tak snadno cesty spravedlnosti i práva, jako právě chamtivost. To je *ovoce nápadů těch, kteří setrvávají v zatvrzelosti srdce*.

Křesťanství prý se zhroutilo. Jaké křesťanství? Křesťanství jako kulturní fasáda zhmotněná ve stavbách, sochách a obrazech? Jako zbytky dávných tradic, které dokonale sekularizované už jen dvakrát do roka v zimě a na jaře pomáhají zvyšovat maloobchodní obrát? Jako historická relikvie středověkého folklóru či směsice filozofických a teologických škol nebo jeden z duchovních proudů lidstva? Křesťanství jako mocenská struktura světského panství? Takto chápané křesťanství nepředstavuje žádnou cestu, která by se podstatně lišila od cest tohoto světa. Křesťanství, o které skutečně jde, je v něčem jiném, v něčem mnohem nenápadnějším a neokázalejším: je *v následování Krista*. Skutečné křesťanství stojí a padá s tím, zda je tu někdo, kdo **přijal Kristovu zvěst a jde po cestě svého Pána**.

Já jsem Cesta

Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid Ale oni řekli: »Nepůjdeme« (Jer 6, 16).

Svět nechce přijmout Ježíšovu cestu, protože je úplným protikladem ideálů a idolů, které se dnes nosí. Podle dnešní terminologie to byl bláhový utopista a neúspěšný snilek, který neměl smysl pro pragmatickou realitu a slabošky prohrál svou věc. Dnešní svět nezná bláhovější cestu, než *neshánět zlaté ani stříbrné peníze, nebrat si mošnu ani druhé šaty (Mt 10, 9)*, a dokonce *být poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*, to všechno je pro svět nepřijatelné tím spíše, má-li někdo k dispozici divotvornou moc, kterou by se dalo tak vý-

hodně zužitkovat. Svět však nepřijme Ježíšovu cestu ani o ní nebude diskutovat, dokud nevidí skutečné plody této cesty.

Ježíšova cesta vede příliš úzkými profily: *Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu* (Mt 7, 14). Mnohým nevyhovuje. Potřebují širokou cestu, aby mohli projet co nejpohodlněji s celou bohatou výbavou svého nabubřelého komfortu. Bohužel, tak *prostorná brána a široká cesta vede do záhuby* (Mt 7, 13).

Cesta hříšníků je dlážděná, ale na jejím konci je propast podsvětí (Sir 21, 10). *Prodat všechnu přítěž a rozdat chudým* znamená disponovat se k cestě za Ježíšem i po úzké a strmé stezce.

Obtížná schůdnost cesty je dána také tím, že se po ní málo chodí. Dělá stále větší potíže i samotným křesťanům. *Těsnou bránu a úzkou cestu, která vede k životu, málokdo nalézá* (Mt 7, 14). Jsou mnozí, kteří cestu našli a šli po ní, ale *obloudily je jejich domněnky a falešné dohady zavedly na scestí jejich myšlení* (Sir 3, 24). Ježíš nikomu nezatajil, že je to cesta křížová. Dávno před tím, než na ni vykročil se svým břemenem, výslově řekl: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi na sebe kříž a následuj mne* (Mt 16, 24). První vykročení jistě není lehké. Když k tomu mělo dojít vůbec poprvé, *všichni*

učedníci ho opustili a utekli (Mt 26, 56). Jít za Ježíšem jen z povzdálí, jak to dělal Petr, může skončit zbabělou a opakovanou zradou. Ale je tu zkušenost a svědectví nesčetných svatých mužů a žen, kteří se odhodlali a vytrvali. Kdo za Ježíšem pevně a s láskou vykročí, jen *zprvu s ním půjde cestou spletitou, naplní ho strachem, bude ho trápit svou kázní, dokud ho nevyzkouší svými příkazy. Pak se k němu opět přímou cestou vrátí a obšťastní ho, odhalí mu přítom i své tajemství* (Sir 4, 17n). Následovat věrně Ježíše je službou všem, kteří nevěří, kteří zatím hledají a váhají.

Ježíšova cesta je přece cesta šitá člověku na míru. Jestliže se nám to nezdá, jestliže nám připadá příliš náročná, zastaralá, nemoderní, nepohodlná a dnešnímu člověku nepřiměřená, není ta chyba v cestě, ale v nás. Ten hlavní důvod není v nedostupnosti cíle, ale v hloubce propasti, do které jsme sestoupili a ve které jsme se zabydleli, kde jsme příliš zpohodlněli, zapomněli jsme chodit po vlastních nohou, ztuchněli jsme svým blahobytem a stali se nepohybliví, zakmřelo nám svalstvo a zkrátil se náš dech, protože jsme se utopili v lenosti a lhostejnosti. Aby se člověk pohnul z místa, k tomu mu nestačí, že bude spřádat na divaně své myšlenkové proudy, nýbrž je třeba *vstát a jít ke svému Otci* (Lk 15, 18).

Do jaké míry je obtížná jeho cesta, ví Ježíš velice dobře. Sám prošel touto cestou oběma směry. *Sestoupil z nebe až do těch propastných míst, kam se člověk zřítíl, aby mu vrátil naději a otevřel bezpečnou cestu zpět domů. Ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, sám sebe se zřekl, ponížil se a byl poslušný až k smrti* (Flp 2, 6–9). A nyní nám neříká: „Tam máte cestu“, ale „*Já jsem Cesta*“. Právě proto, že sám prošel vzdálenost, kterou je třeba ujit z lidské propasti až k Otci, ví, co potřebujeme, abychom ji ušli. Ježíš je nejen *Cestou*, ale i *živým Chlebem*, který na cestě sytí a posiluje, *Pramenem vody, která tryská do života* (Jan 4, 14), je *Světlem*, proto ten, *kdo jej následuje, nebude chodit ve tmách* (Jan 8, 12), je Průvodcem i Pastýřem, který *shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březí ovce šetrně vede* (Iz 40, 10n).

Ježíšova cesta je ve skutečnosti více než dokonale obsluhovaná dálnice, ale jen pro ty, kteří krácejí nikoliv po svém a na svou pěst, ale *skrze Něho a s Ním a v Ném*. Ne poutník vede Cestu, ale Cesta vede poutníka. Nechybí nám tedy nic, abychom vytrvali na Jeho cestě a přinášeli dobré ovoce, protože *Boží království bude dáno tomu národu, který poneše dobré ovoce* (Mt 21, 43). To je to podstatné, čím jsme povinni světu. Nejsme pro něho ničím zajímaví, pokud s ním chodíme po jeho cestách a navenek i uvnitř se lišíme jen slovy. Skutečný dialog se světem nastane tehdy, až se nás zeptá: „Jaká je ta vaše cesta, po které jste došli tam, kam stále nemůžeme dojít?“

Každého z vás, dome izraelský, budu soudit podle jeho cest! (Ez 33, 27). Jak tě bude soudit Soudce za tvou cestu, jestliže tvou Cestou bude On sám? †

-Iš-

Ježíši Kriste, potřebujeme tě!

Ježíši Kriste, jediný Prostředníku, *potřebujeme tě*, abychom žili ve společenství s Otcem; abychom se spolu s tebou, jenž jsi jeho jediným Synem a naším Pánem, stali jeho adoptivními dětmi; abychom byli obnoveni v Duchu svatém.

Potřebujeme tě, jediný a pravý Učitel bezpečné a nezbytné pravdy života, abychom poznali svůj smysl a své poslání i cestu, abychom je mohli dosáhnout.

Potřebujeme tě, náš Vykupiteli, abychom poznali svou bídu, abychom dokázali rozlišovat, co je dobré a co zlé, a získali naději na svatost; abychom litovali svých vin a získali odpuštění.

Potřebujeme tě, prvorozený Bratře lidského rodu, abychom znovu našli pravý důvod bratrství mezi lidmi, základy spravedlnosti, poklady milosrdenství a nejvyšší dobro pokoje.

Potřebujeme tě, velký Tišiteli našich bolestí, abychom poznali smysl utrpení a dali mu hodnotu očištění a vykoupení.

Potřebujeme tě, Vítězi nad smrtí, abys nás osvobodil od zoufalství a bezvýchodnosti, abychom získali jistoty, které platí pro věčnost.

Potřebujeme tě, Ježíši Kriste, Pane a Bože, abychom se naučili pravé lásce a mohli kráčet námáhavou cestou života v radosti a v síle tvé slitovnosti až k poslednímu setkání s tebou, Miláčku, s tebou, Vytoužený, s tebou, ty navěky Požehnaný!

Pavel VI.

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

„Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme učatřinácti, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděli totiž, co by měl říci, tak byli ustrašeni.

Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše.

Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

Cesta „malé duše“ (1)

Docela prostý život

5. září 1949 spatřila světlo světa Colette spolu se svou sestrou v křesťanské rodině. Jako dítě pracovala ve skautu a v Katolické akci. Pro lidi ve svém okolí byla svěděctvím velké odevzdanosti. V den svých dvacátých narozenin se seznámila s Kristiánem Estadiem. Byla to láska na první pohled. Záhy uzavřeli sňatek a narodily se jim tři děti: Gerald, Virginie a Marie...

Po několika měsících manželství se objevily potíže. Potěšení tohoto světa získala vrch, modlitba a svátostný život ustoupily do pozadí. V tomto „životě mimo Boha“ Colette několikrát onemocněla lehkou psychosomatickou chorobou.

Vylití Ducha svatého

11. listopadu 1973 prožila Colette hluboké setkání s Bo-

hám. Láska k Pánu Ježíši, která zaujala nyní první místo, ji od základu proměnila. Nic nezůstalo takové jako před tím. „Ona už není tou ženou co dříve“ říká o ní Kristián. A tak to zůstalo. Všechny psychosomatické choroby zmizely. Její srdce se naplnilo radostí a její život byl plný jasu a světla. Tato zářící radost ji již nikdy neopustila. Od toho dne byl její život jediným svěděctvím lásky. Říká: „Život v Pánu je velice prostý, ale něco stojí. Největším darem bylo pro mne to, že se celá moje rodina obrátila k Pánu.“

V Komunitě blahoslavenství

V roce 1979 vstoupil Kristián a Colette do Komunity blahoslavenství. Touží po intenzivním životě modlitby a přicházejí jako rodina na „selský dvůr“, kde život není vždy jednoduchý. „Pro Boha není nic

tadiu prožije nějaký čas ve Francii, v Chile a v Nové Kaledonii. Když se vrátili r. 1992 do Francie, musí Colette od prvního dne pro lehkou infekci na lůžko. To je začátek dlouhé cesty utrpení a odevzdání, které skončilo 2. března 1996 v míru a v zářící sebeoběti.

Tajemství lásky

Život Colette je vlastně zcela obyčejný a prostý život. Co však je u ní zvláštní, je její přirozený úsměv, který se stává nadpřirozený, protože to není přirozené usmívat se, jestliže mnoho trpíme.

Její život se podobá životu každého z nás: hříchy, urážky, obtížná povaha. Ale pak přišlo tajemství utrpení a zmrtvýchvstání. Neočekávaně se objevuje nemoc: rakovina prsu. Colette říká znovu: „Ano!“ Začíná žít jako oběť, aniž by přehlížela, co to ve skutečnosti znamená. V okamžiku, kdy se ohlásila zhoubná choroba, říká: „Obětují svůj prs za Kaledonii.“ Trpět a obětovat se.

Duše světla

Její život se vyznačoval dokonalým odevzdáním se do Boží vůle. Nosí v sobě své „ANO“, které si chrání až do samého konce. Nikdy Bohu nic neoděpře. On ví, jak ji brousit a čistit jako zlato. „Bůh mě leštil“ jako drahý kámen, aby zářil a jiskřil světlem a barvou, ať se na něho díváme z kterékoliv strany...

Bůh leští její diamanty. Neočekávaně přijde na ni strašná zkušenost „noci duše“, ve které se člověk cítí jako odloučený od Boha. Tato zkušenost, kterou prodělala i sv. Terezie z Lisieux, trvá devět měsíců. Tuto zkušenost je možno shrnout jako sestup do pekel a do lidské bídy, a jestliže mohla Colette až do konce říkat, že je

Boží láska mi ukazuje, že jsem ten nejubožejší tvor na světě. Tak ubohý, že mu nic jiného nezbyvá než přijít a zachránit mě.

Colette

ubohá, pak je to proto, že viděla svůj skutečný stav, který je stavem každého člověka. Prožívá noc Zeleného čtvrtku, ve které Ježíš říká: *Moje duše je smutná až k smrti.*

Tato noc skončila o velikonočním pondělí. Žádné datum není náhodné, když se naše historie proplétá s historií Ježíšovou. Nyní prožívá Colette velkou milost spojení s Ježíšem. Ve svém deníku píše, jak se napolo otevřel svatostánek, jak byla vtažena až k Ježíšovu srdci. Slova lásky a štěstí.

Sjednocení s Bohem

Nemoc pokračuje. Za nepředstavitelných bolestí Colette říká: „Jsem nešťastnější ženou na světě.“ A to není žádná fráze, ale skutečnost, je to pravda. Jednoho dne během adora-ce se jí zjevila Marta Robinová a zeptala se jí, zda je ochotna dovést své dílo do konce a obětovat se Bohu úplně za spásu duší. Colette řekla znovu „Ano!“ Od té chvíle probíhá její život jako život skutečné velké světice. Prožívá různé stupně spojení s Bohem, které chutnají mystikou, ve které se Boží vůle stává naší vůlí.

Nikdy jsem nevěřila, že je možno tak velice trpět! Nikdy! Umím si to vysvětlit jen svou horoucí touhou po záchraně duší.

Colette

hem. Za proudu slz přijala Boží milosrdenství a vylití Ducha svatého, které zásadně změnilo

nemožného,“ říká Colette, „kdykoliv k němu zavoláme, dá nám svou milost.“ Rodina Es-

Evangelium života

Celá tisíciletí mluví Bůh o lásce, a my jsme jej neslyšeli. Musel poslat svého Syna, aby nám svým utrpením řekl: „Miluji vás až k smrti“. Boží přátelé nemohou žít jinak. Colette se stala živým Božím slovem: „Miluji vás až k smrti a na důkaz toho umírám.“ V deníku je zpráva o tom, že se daruje část po části: „Daruji své paže, daruji své nohy...“ **Utrpení samo o sobě je špatné, stejně jako nemoc a bolest, ale Kristova oběť znamená, že to, co je špatné, se odnímá a proměňuje. To udělala Colette. Přijala tuto nemoc, tuto bolest, toto utrpení, aby je proměnila.** Nejtěžší však bylo duševní a duchovní utrpení.

Colettin dar

Její patronka, sv. Colette z Corbie, byla reformátorkou řádu. I služba Coletty byla „re-formující“, „nově-formující“. Kolika srdcím pomohla, aby se znovu zformovala podle Srdce Božího, podle Srdce Otce...

Když se Pater Vic z Austrálie za ni modlil a ona se zúčastnila exercicií na téma: „Jak je možno se znovu narodit v lůně Panny Marie“, dostala Colette ve velké míře dar vidět lidské utrpení od samého okamžiku počítí. Když se s někajou osobou modlí, ukazuje jí Bůh, co tato osoba prožila od okamžiku početí a jak na to reagovala. Každý je docela zmaten vzhledem k tomuto daru lásky. Říká: „Musíš poznat svou bídu a uvědomit si ji, aby Bůh mohl vstoupit do tvých ran.“ Pak se modlí o uzdravení a osvobození trpícího srdce.

Lásku musíme přijmout. Ten, kdo nepřijal lásku, nemůže být uzdraven; je to jenom sám Pán, kdo v něm může uzdravit všechny jeho nedostatky lásky.
Colette

Jsi jedinečný...

Každý člověk je propastí utrpení a bídy a jedinou odpovědí na to je propast Božího milosrdenství. Proto Colette nezná míry ani v utrpení, ani v lásce, ani v radosti. Během posledních šesti měsíců svého života přijala téměř tři sta osob, aby se s nimi modlila. Když je někdo s ní, má dojem, že je jedinečný a že žije proto, aby vyslovil pro nás o Bohu slovo, které zcela změní náš život.

Především nosí ve svých modlitbách kněze a ví, kolik stojí jeden kněz. Vždy když prosí, aby mohla trpět za jednoho kněze, je ponořena do velkého utrpení. Napsala: „Zachráním-li jednoho kněze, vyhrála jsem, protože on sám zachrání mnoho duší.“

Společenství svatých

Colettu stále provázejí Panna Maria, Marta Robinová a malá Terezička. S nimi jde od milosti k milosti, zapomíná na své utrpení, je bez sebe radostí ze spojení s Bohem. Nakonec nám ukazuje, že každý člověk je stvořen ke spojení s Bohem, že každý člověk má příbytek v nebi, jestliže je sjednocen s Kristem. **My se stále proměňujeme, jdeme vsříc štěstí, které může být jen stále větší a větší až do nebeské slávy.** Odtud si přeje jen jedno: vidět Boha tvář v tvář, poznat Jeho tak, jak On zná ji.

Svědék lásky

S vědomím, že je částí Kristova těla, rozjímá Colette o větě: **Žádná jeho kost nebude zlomena. Její kosti jsou křehké, lámou se.** Může říct se sv. Pavlem: **Pro Kristovo tělo, Církev, doplňuji ve svém pozemském životě to, co ještě schází na utrpení Kristově.**

Své poslední Vánoce prožívá Colette v nemocnici. Zlomila si nohu a její život je jediné utrpení. Jeden kněz slouží pro ni a pro celou její rodinu u jejího lůžka mši svatou. Colette září radostí. Jsou postaveny jesličky, pokoj vyzdoben a Colette prosí Ježíše, aby navštívil všechny nemocné. Mnohých se tuto noc zřetelně dotkla blízkost Boha, který přišel, aby je potěšil.

Život v Nejsvětější Trojici

Bůh je jeden a je koloběhem lásky. Každá z božských osob se ustavičně daruje. Kdo to ví, v tom se rodí přání účastnit se tohoto života, tohoto koloběhu lásky: nic si již nenechávat pro sebe, všechno ustavičně darovat. Colette se rozdává okamžik za okamžikem.

Žít každý okamžik znamená žít v míru s Bohem, který nám dává milost pro to, co máme žít. Zkoušky jsou na to, aby podpořily růst lásky.

Colette

2. března 1996 odchází z tohoto světa do jiného právě, když se modlí růžencové tajemství o korunování Panny Marie. Marie, která vstupuje do Nejsvětější Trojice...

Umřít z lásky

Colette nezemřela na rakovinu, nýbrž na mnohem nakažlivější nemoc: zemřela na lásku, a láska je velice nakažlivá. Světlo lásky, které zářilo z jejich očí, které vyzařovalo z jejího obličej, nás nakazilo. Bůh nám daroval svěťici jakožto měřítko, svěťici k následování. Dala Církvi znovu poznat karmelské charisma lásky a oběti ve spojení s Bohem.

Žasneme nad tím, co Bůh pro ni, v ní a skrze ni pro nás vykonal. Její poslední slovo několik hodin před smrtí bylo: Důvěra. Poznání lidské bídy ji nepřivedlo k pocitu poraženosti, ale dalo zazářit naději. Colette nás naučila dávat, dávat všechno a ke všemu, co Bůh od nás žádá, říci „ANO“, abychom byli světlem pro tento svět.

Podle Feuer und Licht
přel. -Iš-

V nebi bude každý z nás ten jediný, ten nejkrásnější. Jak velice po tom toužím...
Colette

Pastiersky list k 1. roku duchovnej prípravy na Jubilejný rok 2000

Drahí bratia a sestry!

V apoštolskom liste „Tertio millennio adveniente“ (TMA) – Blížace sa tretie tisícročie Svätý otec píše: „Ježiš Kristus je obnovením všetkého (por. Ef 1, 10), a zároveň je zavŕšením všetkého v Bohu... Vtelenie Božieho Syna svedčí o tom, že Boh hľadá človeka. O tomto hľadaní hovorí Ježiš ako o nájdení stratenej ovce (por. Lk 15, 1–7). ... Ak sám Boh sa dáva hľadať človeka, stvoreného na svoj obraz a podobu, robí tak preto, lebo ho miluje od večnosti v Slove a v Kristovi ho chce vyzdvihnúť do hodnosti adoptívneho dieťaťa...“ (6–7).

Čo však znamená pre nás, dnešných kresťanov, Ježiš Kristus?

- Je stredobodom nášho života?
- Prijímame jeho pravdu ako spoľahlivú orientáciu pre všetky naše rozhodovania?
- Veríme v jeho prítomnosť v Cirkvi?
- Veríme, že On nás vedie prostredníctvom duchovných pastierov; že On nám dáva ovocie svojho vykúpenia vo sviatosťoch?
- Je večný život s Kristom, účasť na jeho zmŕtvychvstaní a oslávení, naším cieľom, ktorý chceme dosiahnuť za každú cenu?

Vďaka Bohu, sú iste medzi nami mnohí, ktorí by mohli na tieto otázky odpovedať kladne. Je však u nás i veľa takých ľudí, ktorí sú pokrstení, považujú sa za kresťanov – no často zmýšľajú a konajú úplne nekresťansky. Nie je to vždy celkom ich vina. Nedostali kresťanskú výchovu, nemali možnosť zúčastňovať sa na živote miestnej cirkvi, odvykli si od náboženského života, nepoznajú Ježiša Krista a jeho význam a z kresťanstva im zostal iba nejaký folklór...

Blížiac sa Veľké jubileum Kristovho príchodu je výzvou pre každého, kto sa považuje za kresťana, aby si dal záležať na dôkladnom poznaní Ježiša Krista, na prehĺbení viery v neho a na zladení svojho života s jeho pravdou. Svätý otec nás k tomu vyzýva týmito slovami: „Prvý rok vlastnej prípravnej fázy, rok 1997, sa bude venovať uvažovaniu o Kristovi, o Slove Otca, ktoré sa pôsobením Ducha Svätého stalo človekom... Hlavnou témou bude: Ježiš Kristus, jediný Spasiteľ sveta, včera, dnes a naveky...“

Aby kresťania pravdivo poznali Ježiša Krista, treba sa v priebehu tohto roka vracať s obnoveným záujmom k Biblii, či už prostredníctvom svätej liturgie, bohatej na Božie slová, či pomocou nábožného čítania, či prostredníctvom ustanovizní, zriadených na tento cieľ, alebo inými pomocníkmi“ (TMA, 40).

Ježiša Krista však máme poznávať nielen pomocou pravdy o ňom. On nám je blízky a stretáva sa s nami osobne vo sviatosťoch. Preto Svätý otec naznačuje aj druhú zložku našej prípravy, keď píše: „Úsilie o sviatosťnú aktualizáciu počas prvého roka (1997) bude sa môcť oprieť o znovuobjavenie krstu ako základu kresťanskej existencie – podľa slov apoštola: „Všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli.“ Katechizmus katolíckej Cirkvi pripomína, že krst tvorí základ spoločenstva so všetkými kresťanmi, aj s tými, ktorí ešte nie sú v plnom spoločenstve s katolíckou Cirkvou. Práve v ekumenickom pohľade sa prvý rok ukáže ako veľmi dôležitý: bude tu potrebné spoločne obrátiť zrak na Krista, jediného Pána, a to v úsilí, aby sme v ňom boli jedno...“ (TMA, 41).

Z oboch tém prvého roka duchovnej prípravy: „Ježiš Kristus“ a „sviatosť krstu“, vyplýva pre nás aj misijné poslanie. Musíme hľadať spôsoby, ako sprostredkovať poznanie Ježiša Krista i tým bratom a sestrám, ktorí ho ešte nepoznajú. Ved' všetci majú právo poznať toho, ktorý ich z lásky stvoril, vykúpil a povoláva ich k účasti na svojom živote.

Teraz musíme prejsť k praktickej otázke: Čo robiť, aby sme tento program uskutočnili? Odpovedá nám Svätý otec, keď píše: „Prvý rok bude vhodnou chvíľou pre znovuobjavenie katechézy, a to v jej pôvodnom význame a hodnote ako „vyučovanie apoštola“ (Sk 2, 42) o osobe Ježiša Krista a jeho tajomstve spásy“ (TMA, 42). Preto vás, bratia a sestry, pozývame, aby ste sa každý mesiac dva razy schádzali vo svojich farnostiach na katechizačnom stretnutí.

Jedno bude venované téme „Ježiš Kristus“, a druhé téme „krst“. Zvlášť očakávame účasť mládeže a dospelých na týchto

stretnutiach, pretože oni môžu najplnšie porozumieť kresťanskému posolstvu a s jeho pomocou môžu dobre zvládnuť život i svoje úlohy v Cirkvi i v spoločnosti.

Písomné podklady pre tieto stretnutia Vám bude posilať Komisia Konferencie biskupov Slovenska pre prípravu jubilejného roka v mesačníku „Veľké jubileum 2000“. Podľa záujmu si ho môžete objednať cez svoje farské úrady. Bolo by dobré, aby ste si pred katechizačným stretnutím prečítali príslušné texty v mesačníku, a tak sa pripravili na aktívnu účasť na stretnutí. Abyste na týchto stretnutiach mohli viesť aj dialóg, a tak objasňovali správne chápanie viery a hľadali, ako ju uskutočňovať v praxi, bolo by vhodné stretať sa nie v kostole, ale v iných súcich priestoroch.

Keď Vám, drahí veriaci, oznamujeme, že hlavným prostriedkom našej prípravy na Veľké jubileum budú pravidelné katechizačné stretnutia, sme si vedomí rozličných praktických ťažkostí, ktoré Vám v tom budú prekážať: zamestnanie, pobyt mimo svojej farnosti, iné lákavé ponuky práve v tom čase – ako sú programy v televízii či iné kultúrne alebo športové podujatia... Jednoducho, bude sa Vám zdať, že práve na katechézu nemáte čas. Rozhodujúce však bude, aby sme boli osobne presvedčení o potrebnosti prehĺbovania sa vo viere pomocou katechizačných stretnutí.

Svätý otec si veľmi želá, aby tieto posledné tri roky nášho storočia mali charakter trojročných duchovných cvičení pre celú Cirkev. Ved' katechizácia nebude nezaujímavým teoretizovaním pomimo života, ale naopak: pomocou svedomitej katechizácie dosiahneme postupne obnovu vlastného života, rodín, farností a všetkých oblastí spoločnosti. V „Tertio millennio adveniente“ Svätý otec o tom píše: „Všetko sa má zameriavať na prednostný cieľ jubilea, ktorým je posilnenie viery a svedectva kresťanov. Preto je potrebné prebudiť v každom veriacom úprimnú túžbu po svätosti, opravdivé úsilie o obrátenie a osobnú obnovu v duchu stále intenzívnejšej modlitby a solidárneho prijatia blížneho, najmä najnúdznejšieho“ (TMA, 42).

Ak budeme takto chápať význam katechizačných stretnutí, iste im dáme prednostné miesto v našom programe, budeme sa ich zúčastňovať aj v iných farnostiach, ak nebudeme dlhšie doma; ba povzbudzujeme

Informace o setkání mládeže s Janem Pavlem II.

26. dubna 1997 se setká Svatý otec Jan Pavel II. s mládeží České republiky při mši svaté v Hradci Králové.

Místo konání:

Hradec Králové, Velké náměstí. Papežská tribuna bude situována u katedrály Svatého Ducha.

Program:

Program pro mládež bude mít dvě části:

- a) přípravnou – duchovní a kulturní program od 7.30 hod. do 10.00 hod. (písně, zkušenosti mladých, krátká vystoupení)
- b) hlavní – mše sv. se Svatým otcem od 10.00 hod.

Sektory:

Sektory v přední části náměstí budou rezervovány pro mládež.

Sektory se otevírají v 5.00 hod. ráno. Místa je třeba zaujmout do 9.00 hod., kdy se celé náměstí uzavírá.

Prosíme účastníky, aby se, je-li to možné, dostavili na svá místa do 7.30 hod., kdy začne přípravná část programu.

Místenky:

Místenky pro mládež budou rozdělovány přes Diecézní centra mládeže. Proto prosíme kněze, animátory či skupiny mladých, i jednotlivé mladé lidi, aby zasílali přihlášky na Diecézní centra mládeže (dále DCM) ve své diecézi. Formuláře přihlášek byly vytištěny v ordinariátních listech, případ-

jeme Vás, aby ste si robili aj sami v malých skupinách takéto stretnutia – napríklad na internátoch, v kasárňach alebo na ubytovniach vzdialených pracovísk.

Je ideálne, ak tieto stretnutia vedie kňaz, rehoľná osoba alebo katechéta. Ak by to nebolo možné, poslúžte si témami, ktoré Vám bude prinášať mesačník „Veľké jubileum 2000“.

Okrem tohto základného programu našej duchovnej prípravy na Veľké jubileum sú vítané aj mnohé ďalšie iniciatívy, ako sú misie vo farnostiach, akadémie, adorácie, púte, kulturne podujatia a podobne. Dôležité je, aby svojím zameraním a obsahom sledovali ten istý cieľ, aký stanovil Svätý otec pre tento prvý rok prípravy. Prosíme Vás preto, aby ste boli v týchto aktivitách iniciatívni.

ně si o ně požádejte na svém DCM nebo na Sekci pro mládež ČBK.

Kněží mohou buď doprovázet mládež do jejího sektoru, a tehdy z DCM obdrží stejnou místenku jako mládež, nebo mohou koncebrovat při mši svaté, a v tomto případě budou po celou dobu ve zvláštním „kněžském“ sektoru a obdrží z DCM zvláštní místenku.

Věk účastníků:

Setkání se připravuje pro mládež ve věku od 14 do 30 let, s tolerancí od 12 let. Mládež samozřejmě budou doprovázet kněží, řeholníci i laici pracující s mládeží.

Termín odeslání přihlášek:

Prosíme, abyste vyplnili své přihlášky a zaslali je nejlépe do 28. února 1997 na své Diecézní centrum pro mládež. Nejzazší termín pro poslání přihlášky je 30. březen. Místenky budou rozeslány během měsíce března a dubna.

V případě, že neznáte adresu svého Diecézního centra mládeže nebo potřebujete jakékoliv informace, obraťte se na Sekci pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/20 18 17 53.

Pri týchto našich snahách nás bude doprovádzať svojou pomocou i príkladom Panna Mária, o ktorej Svätý otec píše: „Blahoslavená Panna Mária sa v tomto roku stane predmetom rozjímania v tajomstve jej božského materstva. V jej lone sa Slovo stalo telom!

Tvrdenie o ústrednom postavení Krista nemôže byť teda oddelené od uznania úlohy, ktorú zohrala jeho najsvätejšia Matka... Mária skutočne stále ukazuje na svojho Božského Syna a stáva sa pre všetkých veriacych vzorom žitej viery“ (TMA, 43).

Na všetky vaše dobré snahy o využitie zvláštnej milosti prípravy na Veľké jubileum Vám zo srdca udeľujeme apoštolské požehnanie.

Podpísaní všetci biskupi Slovenska

Duchovní příprava na setkání mládeže s Janem Pavlem II. v Hradci Králové

V době přípravy budeme prožívat dobu postní a dobu velikonoční. Víme, jak každá věc, která má přinést trvalé plody, vyžaduje dobrou přípravu. Platí to jistě i pro setkání se Svatým otcem. Nestačilo by přijít jen na vlastní setkání s ním, ale se srdcem daleko vzdáleným od všeho toho, co nám papež svou osobou i svým poselstvím připomíná.

Zapojme se tedy do duchovní přípravy.

Návryh:

- 1) Modlitba za Boží požehnání celého setkání – každý den ve 21.00 hod.
- 2) Ve skupinách mládeže – desátek růžence „...který Ducha svatého seslal“.
- 3) Buď jako skupina, nebo i samostatně uspořádat pouť na nějaké mariánské poutní místo s úmyslem vyprosit milosti pro setkání sobě i druhým.
- 4) Prožít opravdově postní dobu se smyslem pro půst, odříkání a skromnost.
- 5) Přístupovat častěji a upřímně ke svátosti smíření.
- 6) Nezapomínat na tiché chvíle s Pánem, např. v kostele přede mší svatou, ale i v dalších okamžicích dne.
- 7) Vyhledávat i mládež, která ještě nezná Krista, a pozvat ji i doprovodit na setkání.
- 8) Uspořádat se svým společenstvím adoraci (ve spolupráci s místním knězem), zaměřenou na přípravu tohoto setkání.
- 9) Častěji uvažovat o slovech, která Jan Pavel II. světil celé církvi i mládeži: „Mistře, kde bydlíš?“ A snažit se zaslechnout a následovat Ježíšovo pozvání: „Pojďte a uvidíte.“
- 10) Zamysleme se někdy společně nad postavou sv. Vojtěcha, jeho věrností a statečností a nad tajemstvím kříže v jeho životě ve vztahu k evangelizaci tehdejší Evropy.

Je samozřejmě možné nalézat i další způsoby přípravy na setkání s Janem Pavlem II., vždyť láska je vynalézavá.

Prosíme o duchovní podporu zvláště nemocné bratry a sestry, obracíme se také na řeholníky a řeholnice, zvláště ty, kteří a které žijí v kontemplativních řádech životem modlitby a obětí.

Vzpomínka na biskupa K. Skoupého

**Před pětadvaceti lety 22. února 1972 zemřel
v Brně dvanáctý sídelní biskup – ThDr. Karel Skoupý**

Narodil se 30. prosince 1886 v Lipůvce u Brna. Studoval v Brně, kde také přijal 16. července 1911 kněžské svěcení. Nejprve byl ustanoven kaplanem v Dyjácovicích. Od 1. března 1921, již jako doktor teologie, byl jmenován profesorem biblického studia Nového zákona a zároveň regentem a superiorem brněnského kněžského alumnátu. Plných 25 roků přednášel Nový zákon a vštěpoval do srdcí bohoslovců lásku k Písmu svatému. Zažil i zabránění budovy alumnátu německým Wehrmachtem a přesídlení zbytku bohoslovců, kteří nemuseli na práci do Německa, do opuštěných prostor biskupství na Petrově v Brně.

Papež Pius XII. jej 3. dubna 1946 jmenoval brněnským biskupem. Biskupské svěcení přijal v Brně 30. června téhož roku. Jeho biskupské srdce bylo otevřeno nejen pro bohoslovce a kněze, ale i pro svěřené stáde.

Poválečná léta byla ve znamení naděje a zvýšení náboženské aktivity nejen v pastoraci s dětmi, mládeží i spolcích. Nejvýznamnější byly oslavy

950. výročí smrti sv. Vojtěcha v r. 1947, kdy jeho lebka putovala mnoha farnostmi brněnské diecéze.

Z jeho podnětu byly připraveny a zorganizovány v r. 1949 celostátní Biblické závody. Soutěž probíhala nejprve ve farnostech, odkud vítězové postupovali do děkanského kola a potom do diecézního. Interdiecézní vyvrcholení bylo za jeho předsednictví v Brně.

Neméně významné byly i eucharistické dny, kdy ve vybraných větších farnostech probíhaly duchovní obnovy pro nejbližší okolí. Spočívaly v celonoční eucharistické adoraci s promluvkami pro jednotlivé stavy a byly zakončovány slavnostní bohoslužbou. Těchto eucharistických dnů se s oblibou zúčastňoval i otec biskup. Byly to dny, kdy se otec biskup mohl setkat a pohovořit se svými kněžími i věřícími.

Vzrůstajícím tlakem na církev a vnitropolitickými poměry byly tyto styky později znemožněny. Od poloviny r. 1950 byl otcí biskupovi zakázán styk s věřícími i kněžími. Jeho milovaný ústav pro výchovu

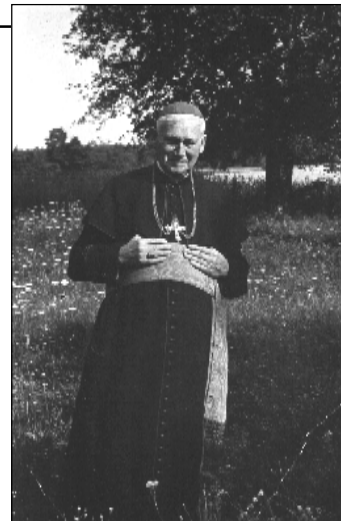
kněží byl zrušen a zřízen v Praze generální seminář. Otec biskup byl internován nejprve ve svém sídle, později na různých místech v ČSSR spolu s ostatními biskupy.

Po 18 letech nuceného odloučení od své milované diecéze vrací se v době „pražského jara“ v květnu 1968 zpět do Brna. Je nadšeně vítán svými věřícími. Ihned vyhláší ROK VÍRY 1969 k tisícletému výročí smrti sv. Cyrila, spolu se Sv. otcem Pavlem VI. a ostatními českými biskupy se zúčastňuje těchto oslav v Římě. V Brně zakládá Dílo pokoncilní obnovy. Pak už nastupující „normalizace“ po sovětské okupaci dusí a opět znemožňuje jakoukoliv veřejnou církevní činnost.

V předvečer svátku úmrtí sv. Cyrila (13. února) počal i on své loučení s tímto světem: ne v nařkání, ale v modlitbě a žehnání všem až do posledního vzdechu, jak dosvědčil jeho sekretář Dr. Alois Učeň.

Zemřel na svátek Stolce sv. Petra, jakoby svým životem i smrtí chtěl zdůraznit odkaz sv. Cyrila – živou víru, oddanost sv. Petru a jeho nástupcům v apoštolském úřadě, lásku věřícímu stádu i něžnou úctu k Panně Marii, za kterou rád putoval, pokud to bylo možné, rok co rok k Bolestné Panně do sloupské svatyně.

Jeho znak tvořil čtvrcený erb, v jehož protilehlých polích byl znak brněnského biskupství: dva zkřížené klíče podložené mečem; osobní znak tvořil cyrilometodějský kříž přecházející ve spodní části do tvaru kotvy, jejíž ramena zakončovaly lipové listy na znamení sounáležitosti

Mons. ThDr. Karel Skoupý

k české státnosti. Heslo jeho biskupské služby: „Láska Kristova nás pudí!“ (2 Kor 5, 14).

Byl pohřben 28. února 1972 podle svého přání mezi svými diecézany na Ústředním hřbitově v Brně za velké účasti věřícího lidu a kněží. Pohřebních obřadů se mohli zúčastnit čtyři čeští biskupové: Dr. Štěpán Trochta z Litoměřic, Dr. Josef Hlouch z Českých Budějovic, světící biskup pražský Kajetán Matoušek a biskup Karel Otčenášek. Za Vatikán to byli Mons. Kölli a vídeňský arcibiskup kardinál König. České diecéze reprezentovali kapitulní vikáři. Přítomni byli také kanovníci brněnské a mikulovské kapituly. Jeho hrob na Ústí. hřbitově je dodnes hojně navštěvován věřícími, o čemž svědčí množství denně hořících svíček na jeho hrobě.

Biskup, pastýř, veliký znalec Písma a učitel Nového zákona se stal mistrem v umění, jak spojit vědu s vírou, a jeho víra zůstávala dětsky Bohu oddaná.

Ač mohl mnohé řešit v duchu spravedlnosti a pastýřské přisnosti, vždy dával přednost řešení v duchu otcovské lásky. Při této vzpomínce prosme, aby dobrotivý Pán přijal všechny jeho práce, modlitby, kříže i oběti a odměnil jej věčnou blažeností za horlivou službu církvi.

jik

□ Věřící se rychleji uzdravují

Věřící se ze svých nemocí zotavují rychleji než nevěřící. Vyplyvá to ze zprávy amerického sdružení domácích lékařů. 269 lékařů se zúčastnilo výzkumu a 99 % potvrdilo, že konstatovali rychlejší uzdravení u věřících pacientů než u ostatních lidí. Hovoří dokonce o uzdraveních, která si nedokážou medicínsky vysvětlit.

sks

□ Jan Pavel II. apeloval na všechny vědce, aby při svých výzkumech dbali na etiku.

„Věda musí být vždy v souladu se svědomím,“ prohlásil to k účastníkům kongresu o výzkumu vesmíru. Čím více zkoumá člověk zákony univerza, tím více vystupuje do popředí otázka po smyslu a cíli života, po mimozemských skutečnostech a po Bohu.

sks

Úmysl národní:

**ZA DAR STATEČNOSTI, MOUDROSTI
A PROZÍRAVOSTI PRO TY, KDO BYLI V NAŠÍ
CÍRKVI POVĚŘENI SLUŽBOU PASTÝŘŮ.**

Každý člověk zažije v životě řadu kratších či delších setkání s druhými. Z nich se každý stane tím, čím je. Někteří však dosáhnou význačného postavení.

Tak i z mých známých se stali biskupové a dokonce i kardinálové. S jedním z nich si občas vyměníme dopis. V posledním dopise (podotýkám, že to nebylo pražskému kardinálovi) jsem mu napsal, že mám chuť zakončit: „loučím se s bratrským pozdravem“, ale neudělal jsem to, protože by si třeba myslel, že jsem se stal kardinálem také. Toho jsem dalek! – Kardinál pochopil a odpověděl: „Opravdu bych ti takové neštěstí nepřál, ani kdybys byl mým úhlavním nepřitelem, tím spíše, když jsi přítel.“

Zde je vyjádřena velmi hluboká pravda.

Na to jsem si vzpomněl, když jsem četl úmysl našich

biskupů na březen, kde si přeji, abychom se modlili za dar statečnosti, moudrosti a prozíravosti pro ty, kdo jsou v naší církvi pověřeni službou pastýřů. Umínil jsem si, že se přičiním, pokud to jen bude v mých silách, povzbudit a povzbuzovat k modlitbě za ně.

Vidíváme je při slavnostních příležitostech buď v televizi, kde se musí usmívat, nebo v kostele, kde se musí tvářit vážně. Pozorujeme vnějšek. Nitro je nám skryto. Tak víme velmi málo o jejich starostech.

Z minulých let známe, že čím je člověk v sociálním žebříčku níže, tím je svobodnější. Zní to jako paradox. Biskup je první ve své diecézi a stojí v ní nejvýše. Je za ni odpovědný ne papeži, ale samému Kristu. Tomuto Správci se nedá nic skrýt, ví o všem. Je také známo, že mnozí „odvážní“ lidé s „velmi průbojnými“ myšlenkami se náhle stali skromnější a opat-

nější, jakmile byli postaveni na svícen ať v církevní či společenské oblasti. Odpovědnost jim ubrala na průbojnosti a učinila je moudřejšími a prozíravějšími.

Toto platí i o biskupech. A to tím více, protože jsou to lidé s jemnějším svědomím, s ryzejšími úmysly a s velkou oddaností Kristově věci.

Problémy všeho druhu jsou snad nad síly člověka. Velké potřeby diecézí a farností, nedostatek a vysoký věk kněžstva, nedostatek nových povolání, administrativní těžkosti v jednání s úřady, skryté a někdy otevřené nepřátelství veřejného mínění a sdělovacích prostředků a často i lidí, od kterých by to člověk nejméně čekal. A každý biskup má i své osobní kříže, kvůli kterým prosí marně Pána, aby je od něho odňal. Místo toho však dostává jen sílu milosti.

A nad to je zde i „tvrdá kritika od mladých intelektuálů – většinou konvertitů. Nespokojenost ventilují ve farním věstníku – duchovního správce při zveřejňování ignorují...“, píše

jeden kněz o svém biskupovi. Přicházejí za ním „odvážní“ s „velmi průbojnými“ myšlenkami, ne aby se poradili, nýbrž aby kladli požadavky, kromě jiných: ihned zavést podávání na ruku, ihned zavést podávání všem rozvedeným i v dalším manželství, abychom se zmínili jen o některých.

Jaký může být výsledek? Buď že se biskup trápí, až se utrápí. Anebo se také odvážně postaví a „pokorným“ žadatelům ukáže, odkud přišli. Ti odejdou od biskupa, popřípadě i od kostela s vyhrůžkami, že půjdou jinam. Tam je ovšem také nikdo nebude poslouchat, i když je ze začátku přijmou s otevřenou náručí.

Závěr? – Když člověk trochu zná některého biskupa a jeho problémy, vidí, že je třeba se za něho hodně modlit. Když ho nezná a o jeho problémech neví, je třeba se modlit ještě více. Je třeba se modlit za všechny, kdo byli v naší církvi pověřeni službou pastýřů, a vyprošovat jim dar statečnosti, moudrosti a prozíravosti.

A. Holas, SJ

□ Dokument s luterány ještě letos

Vatikán: Společný dokument katolické církve a Světového luterského svazu o nauce o ospravedlnění má být podle prezidenta Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinála Edwarda Cassidyho vydán ještě v tomto roce. U příležitosti ekumenického Světového dne modliteb prohlásil kardinál Cassidy, že dokument je velmi významný, neboť se v něm řeší jeden z největších problémů zděděných po reformaci. Oznámení je o to překvapivější, že Světový luterský svaz avizoval v říjnu svým členům dokument se zpožděním teprve na polovinu r. 1998.

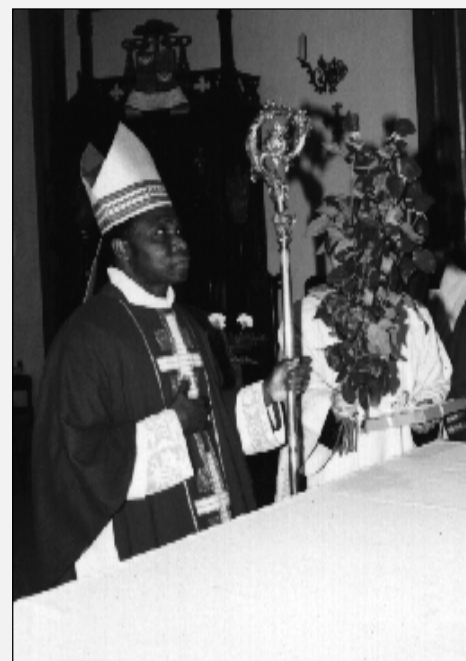
Kardinál Cassidy zároveň vyslovil politování, že se nemohlo uskutečnit již v minulém roce plánované setkání smíšené katolicko-pravoslavné komise pro dialog, neboť nebylo dostatečně připraveno. Doufá, že k němu dojde v letošním roce.

□ Jubileum kardinála Bernardina Gantina

40. výročí biskupského svěcení oslavil 3. února prefekt Kongregace pro biskupy kardinál Bernardin Gantin.

Gratulaci mu mezi jinými zaslal též předseda České biskupské konference kardinál Miloslav Vlk spolu s dalšími českými a moravskými biskupy, kteří v těchto dnech pobývají v Římě. Mezi gratulanty patří rovněž generální sekretář ČBK Mons. Karel Simandl, který během svého římského pobytu 5 let na Kongregaci pro biskupy s kardinálem Gantinem úzce spolupracoval.

V pozdravných dopisech je vyjádřen dík za kardinálovu návštěvu naší vlasti v srpnu loňského roku a především za jeho pomoc v dobách komunistického pronásledování. Za svou službu svobodě a ochraně lidských práv obdržel kardinál Gantin 28. října 1996 Řád Bílého lva. ČBK

Co se stalo v San Nicolas?

25. září 1996 oslavoval San Nicolas na břehu Rio de la Plata v Argentině 16. výročí prvního zjevení. Ten den dosáhl počet poutníků dosud největšího počtu 300 tisíc. Proč asi?

Každý měsíc se shromažďuje k procesí v San Nicolas, kde na Campito budují velkou baziliku, asi 100 tisíc poutníků. Mši svatou tu vždy slouží a káže biskup Maulion. I těchto 100 tisíc již činí na tomto prostoru určité problémy.

Když Jan Pavel II. přijel do Lurd a přišlo tam 100 tisíc poutníků, byly mobilizovány všechny církevní i státní služby, aby zde mohly zajistit pořádek a bezpečnost.

V San Nicolas, kde takové infrastruktury nejsou k dispozici, se sešlo 3x větší množství lidí, aby byli přítomni mši svaté, na jejíž závěr vykonal biskup zasvěcení do rukou Panny Marie.

Příchod poutníků začal již před výročním dnem od 22. do 24. září, což byly pracovní dny.

z velké dálky: z Uruguaye, Chile a 20 poutníků v doprovodu domorodého kněze přišlo až z Tahiti.

V nevelkém kostele byly od 5 hod. ráno slouženy mše svaté jedna za druhou. V 10 hod. byla mše pod širým nebem. Nejsvětější svátost byla nepřetržitě vystavena k adoraci.

Biskup Maulion vyhlásil pro tento den plnomocné odpustky, ale trojnásobný příliv poutníků se nedal vysvětlit ani tímto rozhodnutím, ani 16. výročím.

Zjevení v San Nicolas se stala již dávno masovým fenoménem. Vyvolala nesmírné modlitební hnutí v tisících skupin po celé zemi. Tyto modlitební skupiny jsou zdrojem poutníků především každého 25. v měsíci, ale také obdivuhodného opětovného rozkvětu země, která byla ve velmi špatné hospodářské situaci. Ale o tomto tichém tajemství se ve sdělovacích prostředcích mlčelo. Najednou se skrytá milost dostala na povrch a tisk, který se honí za všelijakými průměrnými novinkami, obrátil náhle pozornost k těmto událostem.

To se stalo i ve Francii, když v září přijel Jan Pavel II. na pastorační návštěvu a navzdory špatným předpovědím sdělovacích prostředků vzbudil nesmírný zájem věřících.

V Argentině byla příčinou okolnost, o které jsem měl dlouho jen zlomkovité údaje. Novinář č. 1 Bernardo Neuschadt, kterého počínaje raním rozhlasem a konče večerní televizí poslouchá celá Argentina, byl najednou vytržen ze své každodenní aktivity, neboť

byl postižen srdečním infarktem. Dovezli jej do nemocnice ve voze záchranné služby téměř mrtvého. Nedával už žádnou známku života. Jeho manželka se začala modlit růženec k Panně Marii ze San Nicolas a její manžel navzdory všem pesimistickým předpovědím se opět vrátil k životu. Mezi lidmi se vypráví, že ve svém polomrtvém stavu spatřil Matku Boží. Musíme být však opatrní na zprávy, které někdy události pohotově přikrašlují. Když se žurnalista uzdravil, vypravil se skutečně do San Nicolas, aby poděkoval Panně Marii za znovu nabyté zdraví. To také sdělil všem svým posluchačům a dal sám všem novinám k zveřejnění překrásnou fotografii Panny Marie Růžencové ze San Nicolas.

Během cesty do Benátek vyjádřil v telefonicky přenášené reportáži své podivení nad tím, že tuto fotografii zveřejnily na první straně jen *Las Nation*, *La Prensa* a *Clarín*. Nato pak ji zveřejnily i ostatní listy.

Tentýž den telefonoval s rektorem svatyně v San Nicolas P. Perezem a požádal jej, aby se modlil za jeho setkání s Janem Pavlem II. a za zdar jeho pouti do Svaté země.

Tak zapálil novinář oheň pro dobrou věc, který tentokrát nebyl jen polemickou přestřelkou, ale skrytým Božím plamenem, který touto oklikou zachvátil celou Argentinu.

Byl jsem jednou osobně svědkem tohoto zjevení⁽¹⁾. Modleme se, aby milost tohoto zjevení nepřestávala zářit nejen v Argentině a v Latinské Americe, ale i u nás. Doufejme, že povrchní zprávy sdělo-

Panna Maria Růžencová ze San Nicolas

vacích prostředků neodvedou velký proud modliteb od jeho skutečné hloubky. U nás stejně jako v Argentině všechný nový začátek záleží na modlitbě. Všude, kam Jan Pavel II. přišel, věnoval mnoho hodin tomu, aby probudil toto vědomí.

*Abbé René Laurentin
Maria Heute 1/97
přel. IŠ*

⁽¹⁾ Laurentin, R.: Ein Ruf Mariens in Argentinien. Parvis-Verlag CH-1648 Hautville/Svýcarsko

REKORDNÍ POČTY POUTNÍKŮ A KNĚŽÍ

Počty svatých přijímání jsou hlavním statistickým údajem o přílivu poutníků do Medjugorje. Druhým ukazatelem je počet kněží, kteří koncelebrují. Protože však v presbytáři není dostatek místa, někteří z nich zůstávají mezi věřícími. V říjnu bylo rozděleno 1 124 500 svatých přijímání a mši svatou slavilo 3 008 kněží, tj. 97 denně. Je to slibný příslib, který probouzí radost a naději. sks

Ostatně i 25. září byla středa a proud přichozích nebral konce. Některé skupiny přišly

□ Biskup Lobkowicz navštívil horníky v dolech

Ostrava: Do hloubky 600 m pod zemí sfáral ve středu 5. 2. ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz, aby si v dole Barbora (skupinový důl Dávkov) na Karvinsku prohlédl pracovní prostředí lidí ze své diecéze. Svoji návštěvou chtěl biskup vyjádřit úctu k jejich těžkému povolání. Prohlídku pracoviště i s odborným výkladem zprostředkoval biskupu Lobkowiczovi krajský hygienik Jaroslav Volf, který jej také doprovázel. Mapovou dokumentaci těžby si biskup prohlédl na povrchu. **ČBK**

□ Projekt pro mentálně postižené

České Budějovice: Představení projektu na pomoc mentálně postiženým, který bude za podpory Evropské unie realizován v Týně nad Vltavou a v Neratově, se ve středu 5. 2. v Českých Budějovicích zúčastnili zástupci Agrární komory, Okresního úřadu, Ministerstva zemědělství, Ministerstva pro regionální rozvoj, starostové obcí, zástupci biskupství, Charity a zástupce francouzské sociální a zdravotní pojišťovny MSA. V Neratově se projekt realizuje v prostorách bývalé fary a školy, v Týně nad Vltavou v nemovitostech, které patřily pražskému arcibiskupství. Církev vítá tuto možnost, kdy některé objekty nejsou sice právně vráceny, ale slouží nemocným, postiženým nebo jsou využity k jiným společensky prospěšným aktivitám. **ČBK**

□ 1. synoda katolické církve v Rusku

Vatikan: Ruská katolická církev začala s přípravami první synody ve své historii. Jak řekl arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz v rozhovoru pro Osservatore Romano, probíhá první fáze příprav rozesláním dotazníků

farním úřadům a jednotlivým kněžím. Vlastní zasedání synody se plánuje na r. 1999.

Tehdy mají přijmout kněžské svěcení první čtyři bohoslovci ze semináře v Petrohradě. V semináři učí kromě katolických i pravoslavní docenti. Na kněžství se zde připravuje 44 studentů. 10 ruských seminaristů studuje v cizině. Arcibiskup očekává, že v brzké době nastoupí do semináře dalších 60 až 70 studentů. V evropské části Ruska pracuje nyní 102 kněží, z toho jsou jen dva Rusové. Kromě toho vypomáhají v duchovní správě 104 řeholnice. Katolíkům chybějí církevní budovy: pro 91 farností je k dispozici pouze 22 kostelů a 27 kaplí. **ČBK**

Mezinárodní organizace „Lékaři světa“ (Medicins de Monde) zastavila svou veškerou pomoc Ruandě. Stalo se tak poté, co byli zavražděni tři Španělé, kteří se zabývali rozdělováním došlé pomoci. Pařížská organizace poukázala na rostoucí potíže pomocníků, kteří musejí pracovat v Ruandě za nepřijatelných bezpečnostních podmínek. Tři španělští pomocníci byli zavražděni ze soboty na neděli příslušníky milice kmene Hutu. Až do vyšetření případu byla veškerá pomoc zastavena. **šks**

Mezinárodní pomocná akce Kirche in Not (Církev v nouzi), která se orientuje na pomoc kněžím ve východních zemích, slaví v těchto dnech 50 let svého trvání. Jejím zakladatelem je P. Werenfried van Straaten. Za dobu své činnosti zajistila pomoc ve výši 3 miliard dolarů. V minulém roce díky 7 000 pastoračních projektů. **šks**

Spisovatel Peter Axworthy napsal román s velkolepým titulem „Láska vítězí“. Kniha však

vůbec nešla na odbyt. Spisovatel si pomohl tímto inzerátem: *Milionář, 30 let, hudbymilovný, sportovec, by se rád oženil s dívkou, která je ve všem podobná hrdince románu „Láska vítězí“.* Kniha nebyla k dostání již během jednoho týdne.

Podle názoru italských biskupů v r. 1996 bylo z 252 filmů, promítaných v italských kinech, 93 nepřijatelných. **šks**

□ Činnost v duchu zakladatele

Praha: Společenství sester Apoštolátu Třetího řádu sv. Františka, které za první republiky založil P. Jan Evangelista Urban, pokračuje na různých místech v aktivitách daných zakladatelem.

Podle právě vydané zprávy o činnosti za loňský rok se sestry uplatňují jako katechetky a pomocnice v duchovní správě, navštěvují nemocné a pomáhají sociálně slabým. Např. ošetřování nemocných věnovaly téměř 12 tisíc hodin a návštěvám ve věznicích téměř 2 tisíce hodin.

□ Postavení církve v Chorvatsku

Záhřeb: Biskup Zelimir Puljič (Dubrovnik) odmítl obvinění, podle nichž se chorvatská katolická církev váže příliš úzce na vládnoucí politickou stranu HDZ prezidenta Franjo Tučmana.

Církev podle jeho slov podporuje demokracii a systém více politických stran. Proto „se distancuje od všech stran a neváže se na žádnou z nich“, podtrhl biskup v rozhovoru s týdníkem „Nedělnja Dalmacija“.

Puljič označil za nepravdivé zprávy, že chorvatská biskupská konference je v této otázce rozdělena. Biskup dále řekl, že církev při každých volbách zdůrazňuje, aby se věřící rozhodovali zásadně podle svého svědomí. **ČBK**

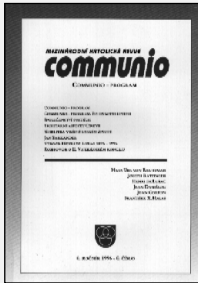
ČESKO-NĚMECKÉ SYMPOZIUM 8. – 9. 2. 1997

Františkovy Lázně: V duchu jednoznačné podpory česko-německé deklarace se nesly referáty i diskusní příspěvky účastníků symposia o česko-německých vztazích. Z iniciativy České a Německé biskupské konference se na něm setkaly osobnosti, které zastupují široké názorové spektrum české i německé společenské scény, aby zde otevřeně diskutovaly o dosud otevřených otázkách našich vzájemných vztahů.

Všichni účastníci se shodli na tom, že je i v budoucnu nutné se vzájemně setkávat a prostřednictvím osobní zkušenosti a solidních znalostí historických souvislostí odstraňovat zakořeněné předsudky. Konkrétně zde zazněla doporučení pro výměnu mládeže a širokou spolupráci na poli kultury a vědy. Rovněž potřeba česko-německého a německo-českého dialogu na toto téma se ukazují jako důležitý prvek k vzájemnému pochopení dosud rozdílných stanovisek.

Výzva pro politiky, aby následovali příklad církví k uspořádání podobného fóra a zaměřili svůj pohled především do budoucnosti, byl jedním z impulzů setkání. Rovněž teologové by měli zpracovat období pronásledování, a napomoci tak vzniku „teologie po gulagu“. Církev, které se jasně postavily proti ideologiím násilí a nespravedlnosti a přinášely tomuto světu postojí nemalé oběti, jsou proto oprávněny nést prapor smíření. Jednoznačně poznání, že dialog je možný a oboustranně obohacující, je asi nejjasnějším poselstvím františkolázeňského setkání celé naší společnosti. **ČBK**

Koncem r. 1996 vyšlo nulté číslo české edice Mezinárodní katolické revue *Communio*. Tato revue, již roku 1972 založili Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac, Joseph Ratzinger a další (v Polsku pak o něco později kardinál Karol Wojtyła), se představuje svazkem s názvem „*Communio* – program“. Jeho autory jsou vedle již uvedených teologů též kardinál Jean Daniélou, Jean Corbon, jeden z redaktorů Katechismu katolické církve, a velvyslanec České republiky ve Vatikánu František X. Halas. Boží společenství (*communio*) s člověkem v Ježíši Kristu a jeho Církvi, jež je skutečností křesťanské víry, je věřícímu pobídkou k milujícímu poznání a zvěstování vždy většího Boha. Revue *Communio* se svými příspěvky z per světových a národních autorů staví této dynamice víry do služeb. Vzniká spoluprací patnácti národních redakcí ze tří kontinentů a v Čechách bude od příštího roku vycházet jako čtvrtletník. Bude se zabývat články vyznání víry, božskými ctnostmi, přípravou na třetí tisíciletí atd.

VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY PRACOVNÍ SKUPINY PPR

Vzdělávací kurzy pro instruktory PPR:
21. 2. 1997 – 17.00 – 19.00 hod. – příprava snoubenců;
22. 2. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – nabídka programu sexuální výchovy mládeže;
21. 3. 1997 – 17.00 – 19.00 hod. – práce s nesprávně vyhodnocenými záznamy;
22. 3. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – shrnutí pedagog. a psycholog. aspektů poradenství PPR;
19. 4. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – informativní setkání i pro ty, kdo se poradenstvím PPR nezabývají;
17. 5. 1997 – 9.00 – 17.00 hod. – laktanční amenorea a PPR jako metoda vyhnutí se početí při kojení.

Všechny tyto kurzy probíhají v Brně v jídelně polikliniky, Žerotínovo nám. 6. Přihlášky zasílejte na korespondenčním lístku nejméně 10 dnů před termínem kurzu na adresu: **Pracovní skupina PPR, poliklinika, Žerotínovo nám. 6, 602 00 Brno.**

Od 1. 1. 1997 došlo ke změně ceny inzerce v našem časopise. Všechny placené inzeráty mají jednotnou sazbu 35 Kč za 1 cm² + 22 % DPH.

DŮM IGNAČE STUHLÉHO A MLÁDEŽ

Už téměř půl roku uplynulo od zahájení činnosti Salesiánského centra pro pastorační mládež ve Fryštáku. Ředitelem je P. Michael Martinek, který je delegátem pro pastorační mládež České salesiánské provincie. Cílem tohoto díla je osobně doprovázet mladé lidi na cestě jejich duchovního růstu. Jít kus cesty společně s těmi, kdo nezakusili lásku rodičů a blízkých, kdo hledají smysl svého života, ztrácejí důvěru v Boha nebo církve, kdo bojují s různými návyky a závislostmi.

V tomto roce probíhají:

- celoroční formační setkání pro skupiny mladých lidí od 18 let, zaměřené na osobní růst a hledání místa v životě;
- tematické víkendy pro mládež od 15 let (kdo ztrácí smysl života, dostali se na okraj církve, mají rodinné problémy apod.);
- duchovní obnovy a týdenní exercicie;
- velká setkání mládeže;
- prázdninové kurzy pro animátory;
- setkání s nizozemskou mládeží;
- další akce salesiánské rodiny, Centra pro rodinu Zlín apod.;
- vydávání časopisu pro pastorační mládež NAIM.

Je možný pronájem prostor pro různé církevní a společenské akce nebo rekreační pobyty pro jednotlivce a rodiny. Toto dílo potřebuje duchovní i materiální podporu. Pokud Vám leží na srdci osud dnešní mládeže a máte zájem se o Domě Ignáce Stuchlého něco dozvědět, napište na adresu: Dům Ignáce Stuchlého, Fryšták 26, 763 16, tel. 067/791 10 65.

A ještě pozvánka na Velikonoce 1997

Pokud chceš hlouběji prožít liturgii Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty ve skupině mladých a máš alespoň 18 let, přihlas se do konce února. Termín akce je 26. – 30. 3. 1997. Vede P. Michael se spolubratry.

Dům Ignáce Stuchlého,
Dalibor Auf

Pro zasmání

„Pane katecheto, tatínek mi slíbil, že když budu mít jedničku z náboženství, dá mi 100 korun.“

„No tak se snaž!“

„Já mám lepší nápad: Dejte mi tu jedničku hned a rozdělíme se!“

* * *

Pan farář se ptá svého nejpilnějšího ministranta: „Nechtěl bys být knězem?“

Biskupství ostravsko-opavské vyhlašuje výběrové řízení na obsazení místa ředitele Biskupského gymnázia v Ostravě- Zábřehu.

Požaduje se vysokoškolské vzdělání pedagogického směru, nejméně čtyřletá pedagogická praxe, předpokládá se uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a občanská bezúhonnost. Přihlášky zasílejte do **14. března** na adresu:

Biskupství ostravsko-opavské,
nám. Msgre Šrámka 4, 728 01 Ostrava 1.
K přihlášce připojte kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis a přehled praxe.

EXERCICIE NA SVATÉ HOŘE V ROCE 1997

- 1. 4. – 5. 4. – ženy
- 7. 4. – 11. 4. – manželské páry
- 14. 4. – 18. 4. – zdravotníci
- 29. 4. – 3. 5. – bývalí svatohorští ministranti a pomocníci redemptoristů
- 5. 5. – 9. 5. – muži
- 12. 5. – 16. 5. – ženy
- 7. 7. – 11. 7. – pedagogové a katecheti
- 4. 8. – 8. 8. – dívky
- 11. 8. – 15. 8. – mariánská družina mládeže
- 18. 8. – 22. 8. – mládežská mládež

Kněžské exercicie:

- 24. 8. – 30. 8.; 9. 11. – 15. 11.;
- 16. 11. – 22. 11.; 23. 11. – 29. 11.

Poplatky:

exercicie pro laiky – 3denní – 650 Kč;
 exercicie pro kněze – 5denní – 800 Kč.
 Exercicie začínají v první uvedený večer a končí poslední den ráno mši svatou. Ubytování a strava zajištěna. Adresa: Proboštský úřad Svatá Hora, 261 80 Příbram II/591; tel. 0306/263 51.

Ve dnech 12. a 13. dubna 1997 se v Brně uskuteční 7. ročník nesoutěžní ekumenické přehlídky chrámových sborů dětí a mládeže **SETKÁNÍ 97**.

Sbory a skupiny mladých, které mají o přehlídce zájem, si mohou napsat o přihlášky a bližší informace do 15. února na adresu: **MUSICA SACRA, Grohova 10/12, 602 00 Brno.**

„Chtěl, ale tatínek říkal, že s mými známkami se mohu stát nanejvýš nějakým svatým, farářem těžko.“

* * *

Pan farář přešel ulici na červenou. Mladý policista jej zastavil a řekl: „Pane faráři, jestli nepřestanete chodit na červenou, budete předvolán ke svému vrchnímu veliteli!“

* * *

2. neděle postní 23. 2.

Gn 22,1–18

Izák – syn – jediná skutečná naděje Abrahama, viděno bez víry. Bůh – dárcе všeho – základ všech nadějí Abrahámových – tak je to viděno očima víry. A pro základ všech nadějí – Boha – lze dát všechny naše naděje všanc. To je cesta následování a svobody, i pro mne.

Pondělí 24. 2.

Lk 6,37–38

Najít ve svém srdci milosrdenství není vždy snadné. Hlavně tam, kde nás někdo skutečně zranil. A přece je v tom cesta i k našemu osvobození i cesta k tomu, aby bylo odpuštěno nám.

Úterý 25. 2.

Iz 1,16–20

Projevem mé opravdové touhy po odpuštění je v Božích očích i moje ochota stále se učit jednat dobře a hlavně hledat právo. Bůh počítá s tím, že se učím a hledám, že nejsem hotovým člověkem. Přes to mi dává jistotu úplného odpuštění.

Středa 26. 2.

Jer 18,18–20

Kdo to neprožil? Myslel jsi to dobře, chtěl jsi dělat to, co se líbí Bohu, a druzí to nejen nepřijali, ale obrátili se proti tobě. Jeremiáš jako předobraz Pána Ježíše nám ukazuje východisko.

Čtvrtek 27. 2.

Jer 17,5–10

Bratři a sestry nám ve chvíli nouze mohou hodně pomoci, ale spoléhat se učíme jen na Boha. Nejen že mě Bůh na rozdíl od člověka nezklame, ale budu-li spoléhat na člověka, ošidím se o zkušenost víry, že Bůh skrze utrpení dává i růst, na poušti dává rašit novému životu.

Pátek 28. 2.

Gn 37,3–4.12–13.17–28

Josef – předobraz Pána Ježíše. Je vždy údělem Božího vyvoleného, aby nechal působit Boha v utrpení a těžkostech svého života. Je to cesta k radosti.

Sobota 1. 3.

Mich 7,18–20

Bůh odpouští tak, že zapomíná, umí zapomínat, protože umí milovat, má zálibu v milosrdenství. Když jsem to prožil, měl bych to šířit svými životními postoji dál.

Neděle 23. února 2. neděle postní	- 1. čt.: Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18 Ž: 116 (115),10+15.16–17.18–19 2. čt.: Žm 8,31b–34 Ev.: Mk 9,2–10	odp.: 9
Pondělí 24. února férie	- 1. čt.: Dan 9,4b–10 Ž: 78,8.9.11+13 Ev.: Lk 6,36–38	odp.: Ž1102,10a
Úterý 25. února férie	- 1. čt.: Iz 1,10.16–20 Ž: 49,8–9.16bc–17.21+23 Ev.: Mt 23,1–12	odp.: 23b
Středa 26. února férie	- 1. čt.: Jer 18,18–20 Ž: 30,5–6.14.15–16 Ev.: Mt 20,17–28	odp.: 17b
Čtvrtek 27. února férie	- 1. čt.: Jer 17,5–10 Ž: 1,1–2.3.4+6 Ev.: Lk 16,19–31	odp.: Ž139,5a
Pátek 28. února férie	- 1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28 Ž: 104,16–17.18–19.20–21 Ev.: Mt 21,33–43.45–46	odp.: 5a
Sobota 1. března férie	- 1. čt.: Mich 7,14–15.18–20 Ž: 102,1–2.3–4.9–10.11–12 Ev.: Lk 15,1–3.11–32	odp.: 8a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23. 2.	24. 2.	25. 2.	26. 2.	27. 2.	28. 2.	1. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	920	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	314	318	322	325	328	332	335
Žalmy	925	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Nešpory: SO							
Hymnus	268	268	269	268	269	268	269
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	929	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	333
Prosby	312	316	320	323	327	330	333
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	332
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

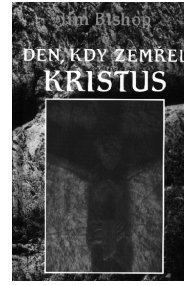
Vám...

Představujeme

DEN, KDY ZEMŘEL KRISTUS

Jim Bishop

Tato kniha pojednává o nejdramatičtějším dni v dějinách světa, o dni, kdy zemřel Ježíš Nazaretský. Začíná v šest hodin večer, což je začátek židovského dne, kdy Ježíš s deseti apoštolů prošel průsmykem mezi Olivovou horou a horou Pohoršení do Jeruzaléma k Poslední večeři. Končí ve tři hodiny odpoledne následujícího dne, kdy byl Ježíš snat z kříže... Každá kapitola je hodina...

V Římě se papež Pius XII. doslechl o mé knize, a když jsem mu řekl, že to nemá být vědecké dílo, nýbrž prostá publikace pro široký okruh čtenářů, usmál se a řekl: „To je dobře. To je velice dobře.“

Pomůže-li tato kniha alespoň jedinému člověku porozumět Ježíšovi lépe a pochopit jeho poslání, nebyla má práce marná. Jsem zavázán mnoha vědcům a teologům za jejich práci i rady. Největší a soustavné pomoci se mi však dostalo od mé matky. Chci tu vyjádřit víc než osobní díky, protože její vyprávění – o Ježíšově všemohoucnosti, odpuštění, lásce, a především o úctě k němu – začalo, když mi byly tři roky, a skončilo, až když nás rozloučila svátost manželství. Je to kniha, která by jistě našla její souhlas a ocenění. Škoda jen, že dříve, než jsem ji dokončil, maminka oslepla...

(Jim bishop, cit. z úvodu ke knize).

Věříme, že žádnému čtenáři nepřinese tato kniha zklamání. Že po jejím přečtení zaujme ve vaší knihovně čestné místo – a to nejen pro svůj obsah, který tak poutavým způsobem zachycuje nejdramatičtější události v dějinách světa, ale i pro její krásné knižní zpracování – abyste se k ní znova mohli vrátit. A možná... půjčíte-li nebo darujete-li tuto knihu někomu ze svého okolí, prožije díky ní své bytostné a životní setkání s Kristem, den, ve kterém se pro něj v životě „zrodí Kristus...“

*Knihu vydalo nakladatelství ZVON,
váz., 329 stran, cena 135 Kč.*

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtahy

Postovně uvrávaná

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SR, š. p. ZsRF Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tiskárny o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.